

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2024, č. j. OAM-74341-23/ZM-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2024, č. j. OAM-74341-23/ZM-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Žalobní body

2. Žalobce má za to, že měl žalovaný podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), provést výslech účastníka řízení, a zjistit tak jeho stanovisko k předmětné trestní věci, stejně jako případnou sebereflexi, kterou z řízení vyvodil, či možnosti vycestování do domovského státu, toho času zasaženého válečným konfliktem, neboť § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dopadá primárně na řízení o udělení dlouhodobého víza, tj. např. řízení dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se týká udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu z důvodu válečného konfliktu.
3. Správní orgán odůvodnil svůj postup možností využití jiných právních institutů, které ovšem nijak nespecifikuje, a opomíjí tak skutečnost, že je účastník vyloučen z možnosti získání víza za účelem strpění pobytu, kdy zároveň nesplňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany, a tudíž si jiným způsobem nemůže legalizovat další pobyt v České republice (dále jen „ČR“).
4. V konečném důsledku je napadené rozhodnutí nepřiměřeně tvrdé a porušující § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy z obsahu spisového materiálu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno těsně před očekávaným vydáním rozhodnutí o osvědčení žalobce.
5. Žalobce ke své žalobě přiložil rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 8. 2024, č. j. MV-99972-4/SO-2024, kterým bylo jeho nezletilému synovi, X. X, narozenému X, uděleno dlouhodobé vízum k pobytu za účelem strpění na území s dobou platnosti do 31. 3. 2025.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce byl shledán vinným trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky, když řídil pod vlivem alkoholu, naboural a od nehody utekl, a dále též trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí, kterého se dopustil tak, že řídil osobní automobil, přestože mu byl dvěma příkazy Magistrátu hlavního města Prahy uložen zákaz řízení motorových vozidel. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 7. 12. 2022 byl za uvedené trestné činy odsouzen k peněžitému trestu ve výši 70 000 Kč (zapláceno 12. 12. 2023) a k zákazu činnosti, spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou let, kdy od výkonu zbytku trestu bylo ke dni 13. 4. 2024 upuštěno a byla stanovena zkušební doba do 13. 1. 2025. Spácháním uvedeného trestného činu byl nepochybně naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že nedošlo a ani nemohlo ještě dojít k zahlázení odsouzení žalobce, důvod pro zamítnutí žádosti žalobce stále trvá. V případě žalobcem spáchaných trestných činů se sice nejedná o ty nejzávažnější, ovšem poměrně zásadně vypovídají o ochotě žalobce

respektovat zákony a také rozhodnutí státních orgánů ČR. Žalobce způsobil řízením pod vlivem alkoholu nehodu, došlo ke škodám na cizím majetku a z místa nehody utekl. Co se týká maření výkonu úředního rozhodnutí, z rozsudku vyplývá, že žalobce nerespektoval dva uložené zákazy řízení motorových vozidel.

7. Na žalobce je třeba nahlížet jako na osobu, která není trestně zachovalá. Není pravdivé tvrzení žalobce v žalobě, že bylo napadené rozhodnutí vydáno krátce před jeho očekávaným osvědčením, neboť až do 13. 1. 2025 běží zkušební doba podmíněného upuštění od výkonu trestu zákazu činnosti. Stav věci byl tedy zjištěn dostatečně a bez pochybností. Žalovaný připomněl, že k naplnění důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dojde už jen tím, že je držitel zaměstnanecké karty pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu. Nebylo-li takové odsouzení zahlazeno, musí k němu žalovaný přihlížet z úřední povinnosti a žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zamítnout. Okolnosti spáchání trestného činu, projevená lítost či případná sebereflexe nemají na naplnění tohoto důvodu vliv, zákon v tomto případě nedává prostor pro správní uvážení. Ke stejnému závěru dospěl již dříve i Nejvyšší správní soud, který již v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-10, uvedl: *„Ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, neposkytují správnímu orgánu možnost správního uvážení.“*
8. Pro doplnění žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, z něhož vyplývá, že cizinec musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, může mít za následek, že daný stát ukončí jeho právo na území pobývat. Bylo zcela na rozhodnutí žalobce, zda v době zákazu řízení motorových vozidel usedne za volant, a to dokonce pod vlivem alkoholu, a bude riskovat nejen trestní postih, ale třeba i hrozící problémy ve sféře jeho bytového oprávnění.
9. K námitce žalobce, že nesplňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany a současně je vyloučen z možnosti získat dlouhodobé vízum za účelem strpění, žalovaný uvedl, že žalobce o jeho udělení ani nezkusil požádat. Důvody pro případné neudělení dlouhodobého víza jsou přitom upraveny v § 56 zákona o pobytu cizinců, tedy nejedná se o § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak žalobce naznačuje. Žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu tedy nemusí být posouzena stejně jako jeho žádost o prodloužení jeho zaměstnanecké karty. Dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je přitom určeno právě pro ukrajinské státní příslušníky, kteří nesplňují podmínky pro udělení dočasné ochrany a nemají možnost hledat ochranu před válečným konfliktem v jiné bezpečné zemi. Má-li žalobce důvodné obavy, že bude po návratu na území Ukrajiny ohrožen na životě, lze zvážit i podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce požádal dne 19. 10. 2023 o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.
11. Žalovaný dne 25. 10. 2023 požádal Úřad práce České republiky, Krajskou pobočku pro

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

hl. m. Prahu, o závazné stanovisko k otázce, zda další zaměstnávání žalobce lze vzhledem k situaci na trhu práce povolit, pro účely prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Úřad práce vydal dne 1. 11. 2023 souhlasné závazné stanovisko ve věci prodloužení zaměstnanecké karty žalobce za účelem dalšího zaměstnávání u zaměstnavatele X s. r. o.

12. Součástí správního spisu je také opis evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 28. 11. 2023, z něhož vyplývá, že žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 21. 12. 2021 shledán vinným, žalobce se osvědčil dne 3. 4. 2023, peněžitý trest zaplatil dne 30. 5. 2022. Trestný čin byl zahrazen ze zákona. Z opisu evidence rejstříku žalobce dále vyplývá, že byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 7. 12. 2022, datum právní moci 7. 12. 2022 odsouzen schválením dohody o vině a trestu.
13. Součástí správního spisu je dále výpis z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 28. 11. 2023, z něhož vyplývá, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 7. 12. 2022, datum právní moci 7. 12. 2022 odsouzen schválením dohody o vině a trestu.
14. Žalovaný následně dne 28. 11. 2023 požádal Obvodní soud pro Prahu 8 o zaslání rozsudku ze dne 7. 12. 2022, sp. zn. 2 T 53/2022. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že žalobce dne 24. 8. 2022 po předchozím požití alkoholu a návykových látek řídil osobní motorové vozidlo, když v důsledku ovlivnění alkoholem nezvládl řízení vozidla a narazil jeho přední částí do doby, a tímto jednáním způsobil škodu na vozidle ve výši 58 100 Kč, škodu na rozvodové dělicí skříni společnosti PRE distribuce a.s. ve výši 21 200 Kč a škodu na fasádě domu ve výši 15 000 Kč. Po dopravní nehodě z místa utekl a asi po dvou hodinách byl vypátrán hlídkou Policie České republiky, kdy následně byly v jeho dechu naměřeny pozitivní hodnoty ze dne 25. 8. 2022 v 00:00 hodin 1,07 promile alkoholu v dechu, při opakovaných zkouškách téhož dne v čase 00:33 hodin 1,05 promile alkoholu v dechu a téhož dne v čase 00:39 hodin 0,97 promile alkoholu v dechu. V krvi odebrané dne 25. 8. 2022 v 02:06 hodin byla zjištěna hodnota 0,87 g/kg alkoholu, hodnota 105 ng/ml metamfetaminu a hodnota 10,5 ng/ml amfetaminu. Dle závěru znalce z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, byla z laboratorního výsledku v době odběru přepočtena hladina alkoholu v krvi podezřelého na dobu dopravní nehody v rozmezí 1,38 – 1,73 g/kg, tedy řídil osobní motorové vozidlo ve stavu, kdy toto nebyl schopen řádně a bezpečně ovládat, a tímto jednáním tak ohrozil život a zdraví ostatních účastníků silničního provozu, s čímž byl minimálně srozuměn. Tohoto jednání se dopustil přesto, že si byl vědom skutečnosti, že mu byl uložen příkazem Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravněsprávních činností ze dne 3. 8. 2021, č. j. MHMP 1168008/2021/Voj, který nabyl právní moci dne 27. 8. 2021, mj. zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 20 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci příkazu se započtením doby zadržení řidičského průkazu ode dne 26. 5. 2021, a dále příkazem Hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravněsprávních činností ze dne 22. 12. 2021, č. j. MHMP 2114885/2021/Dbá, který nabyl právní moci dne 15. 1. 2022, mj. zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 24 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci příkazu. Žalobce tedy vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, a tímto činem způsobil dopravní nehodu, jednak mařil výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci než soudu tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána. Tím spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1,

- 2 písm. a) trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Žalobce byl odsouzen k peněžitému trestu ve výši 70 000 Kč a byl mu uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 24 měsíců.
15. Žalobce byl dne 15. 1. 2024 vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 25. 1. 2024 svého práva využil a byla mu dána možnost se s podklady rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. Žalobce byl mimo jiné seznámen s výpisem z evidence rejstříku trestů ze dne 28. 11. 2023 a rozsudkem ze dne 17. 12. 2022, č. j. 2 T 53/2022-190. Žalobce uvedl, že se k podkladům rozhodnutí vyjádří písemně do 30 dnů. Dne 20. 2. 2024 právní zástupce žalobce doplnil do správního spisu plnou moc k zastupování žalobce ze dne 18. 2. 2024 a požádal žalovaného o umožnění nahlédnutí do spisového materiálu. Dále požádal o to, aby do doby zpřístupnění spisu bylo řízení přerušeno, potažmo v něm nebyly činěny žádné úkony. Právní zástupce žalobce byl dopisem ze dne 6. 3. 2024 vyrozuměn o možnosti nahlédnout do spisové dokumentace. Dne 10. 4. 2024 zástupce nahlédl do správního spisu.
16. Součástí správního spisu je dále výpis z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 5. 8. 2024, který obsahuje tentýž záznam, který byl obsažen již ve výpisu evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 28. 11. 2023.
17. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce a neprodloužil dobu platnosti jeho zaměstnanecké karty. Žalovaný konstatoval, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8, vydaným pod sp. zn. 2 T 53/2022, za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Žalovaný vyhodnotil, že zjištěný stav odpovídá důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 1 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce byl seznámen s podklady rozhodnutí, jeho právní zástupce nahlédl do správního spisu, nijak se však k podkladům rozhodnutí nevyjádřil. Zákon o pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu v případě důvodu v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Odkázal na shodné závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-37. Správní orgán je povinen dbát mezinárodních závazků ČR, které mají přednost před zákonem, tedy rozhodnutí nevydat v případě, že by jím byl porušen závazek vyplývající z mezinárodního práva. V případě žádosti o pobytové oprávnění, jeho prodloužení nebo zrušení přichází v úvahu závazek na respektování soukromého a rodinného života uvedený v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Veřejná moc dle čl. 8 Úmluvy může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli. K potenciální aktivaci uvedeného článku však musí cizinec vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Žalobce žádné námitky či tvrzení ohledně dopadu rozhodnutí v průběhu správního řízení neuvedl. Je třeba v první řadě zdůraznit, že platnost zaměstnanecké karty není prodloužena z důvodu spáchání úmyslného trestného činu, tedy pro velmi závažný prohřešek vůči právnímu řádu ČR, proto jen velmi závažný

zásah tohoto rozhodnutí do sféry rodinného či soukromého života by mohl odůvodnit vydání kladného rozhodnutí. Takový důvod žalovaný neshledal. Z informačního systému cizinců a z materiálů cizinecké evidence bylo zjištěno, že existují rodinné vazby žalobce na území ČR. Manželka žalobce, paní X. X., v současnosti na území ČR pobývá na základě zaměstnanecké karty, která jí byla vydána s platností od 24. 5. 2024 do 23. 5. 2026. Jejich syn má ukončený pobyt na území ČR ke dni 30. 10. 2023, tedy lze předpokládat, že se vrátil do země původu, s jistotou však lze pouze konstatovat, že nepobývá legálně na území ČR. Rozhodnutím o neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobci zanikne právo k pobytu na území ČR, v důsledku čehož bude muset pravděpodobně opustit území ČR, nezíská-li jiné pobytové oprávnění. Na území ČR pobývá teprve od roku 2018, vazby žalobce v zemi původu tak nemohly být za tuto dobu zpřetrhány. V obecné rovině neexistuje žádná vážnější překážka pro to, aby se žalobce opět integroval v prostředí svého domovského státu. Žalobce nemá žádné znevýhodnění, není nemocen, věnuje se výdělečné činnosti, není tedy důvod se domnívat, že by ztráta pobytového oprávnění na území spojená s nutností území ČR opustit byla tak závažná, že by mohla vyvážit veřejný zájem na tom, aby se žalobce na území nenacházel, když se dopustil úmyslného trestného činu, a to minimálně do té doby, než mu bude odsouzení zahlazeno. Rozhodnutí bude mít negativní dopad na soužití s manželkou, bude-li žalobce muset opustit území ČR, nicméně tímto rozhodnutím, na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění, není žalobci stanovena povinnost z území ČR vycestovat a zejména mu není stanovena doba, po kterou se mu zakazuje na území pobývat. Není mu tedy zabráněno v tom, aby navštěvoval manželku na území ČR, a s ohledem na bezvízový styk s Ukrajinou a skutečnost, že je držitelem biometrického pasu, je mu umožněn vstup a krátkodobý pobyt na území bez víza. Nezletilé dítě žalobce se na území ČR nenachází (nemá zde povolen pobyt), tedy žalobce by se v případě opuštění území ČR mohl věnovat rodinnému životu spočívajícímu v soužití se synem a zajištění péče o něj. Za těchto okolností je tedy třeba dopad tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce shledat přiměřeným. Žalobce spáchal trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky, který je úmyslným trestným činem, přičemž se tohoto trestného činu dopustil, přestože mu byl již dvakrát uložen zákaz řízení motorových vozidel. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že si je vědom aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině, nicméně tato situace nemůže být důvodem, pro který by správní orgán v přímém rozporu se zákonem rozhodl o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu. Zákon o pobytu cizinců pro případy, kdy cizinci brání ve vycestování do země původu objektivní překážka, upravuje možnost získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území. Toto potvrzují i závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-38.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož účastníci se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců žalovaný neprodlouží platnost

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zaměstnanecké karty mimo jiné, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e zákona o pobytu cizinců.

20. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*“
21. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*“
22. Žalobce ve své žalobě namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu pro posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce má za to, že žalovaný měl provést výslech žalobce a zjistit jeho stanovisko k trestní věci, stejně jako případnou sebereflexi, kterou žalobce vyvodil, či stanovisko k možnosti vycestování do domovského státu. Soud neshledal tuto námitku žalobce důvodnou.
23. Z § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že v situaci, kdy je cizinec odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, nemá správní orgán prostor pro správní uvážení a nezbývá mu, než platnost zaměstnanecké karty neprodloužit. Jestliže je tedy naplněna hypotéza dané normy (dojde k pravomocnému odsouzení za úmyslný trestný čin), žalovaný neprodlouží platnost zaměstnanecké karty, aniž by zkoumal okolnosti spáchání trestného činu (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, bod 21, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, bod 15, či ze dne 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, bod 18). Nejvyšší správní soud však zároveň dovodil, že výjimkou by byla situace, kdy by zásah do života cizince dosahoval takové intenzity, u které by bylo třeba zvažovat zmírňující správní uvážení či neaplikaci konkrétního právního předpisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-10).
24. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-37 upozornil, že nelze „*ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30). Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli, a jestliže stěžovatel takovou námitku v řízení vznesl, měla na ni žalovaná alespoň stručně obsahově reagovat.*“ V jiném rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39 konstatoval, že „*si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15)*“.
25. Soud tak má za to, že sám žalovaný podle zákona o pobytu cizinců neměl povinnost posuzovat přiměřenost následků napadeného rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobce. Taková povinnost by byla žalovanému vznikla v případě, že by žalobce v rámci správního řízení tvrdil, že by neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty

představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života, případně pokud by tomu nasvědčovaly zjištěné skutečnosti.

26. Žalobce však v rámci řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žádné skutečnosti významné z hlediska posouzení přiměřenosti zásahu neuvedl, nenavrhoval ani provedení svého výsledku (tento návrh vznáší až ve své žalobě). Žalobci přitom nic nebránilo v tom, aby svůj výslech navrhl při seznámení s podklady rozhodnutí dne 25. 1. 2024, když zjistil, že jedním z podkladů pro rozhodnutí je i výpis z evidence rejstříku trestů a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8. Žalobce v rámci tohoto seznámení i uvedl, že se k podkladům vyjádří, žádné významné skutečnosti však neuvedl a doplnění dokazování nenavrhl. Návrh na provedení výsledku, případně doplnění tvrzení, že by neprodloužení zaměstnanecké karty představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života, žalobce nevznnesl ani poté, co do správního spisu nahlédl jeho právní zástupce.
27. V otázce nevyužití účastnického výsledku ve správním řízení lze též odkázat na judikaturu, která zdůrazňuje, že k uvádění tvrzení a vyjadřování se k důkazům slouží primárně procesní úkony účastníka řízení, nikoli účastnický výslech (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, bod 13, ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, bod 33 a další).
28. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí vycházel pouze ze skutečností, které mu byly známy z příslušných informačních systémů, tj. že na území ČR žije manželka žalobce a že syn žalobce zde nemá žádné pobytové oprávnění, a zřejmě tedy na území nepobývá. Žalovaný v rámci tohoto hodnocení konstatoval, že napadené rozhodnutí bude mít negativní dopad na soužití s manželkou, bude-li žalobce muset opustit území ČR. Zároveň upřesnil, že napadeným rozhodnutím žalobci není stanovena povinnost vycestovat z území ČR a není mu ani stanoven zákaz vstupu na území. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce je držitelem biometrického pasu a má možnost na území ČR vstoupit a pobývat na území krátkodobě bez víza. Za těchto okolností žalovaný neshledal zásah rozhodnutí do rodinného života žalobce nepřiměřeným.
29. Soud uvádí, že žalobce i v podané žalobě namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav pouze obecně a netvrdí konkrétní skutečnosti, pro které má za to, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasáhne do jeho rodinného či soukromého života. Neuvádí ani skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že žalobce vyvodil nějakou sebereflexi. Soud tedy neshledal pochybení v postupu žalovaného při posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného či soukromého života žalobce a neshledal ani důvod pro zásadní doplnění tohoto posouzení.
30. Žalovaný se dostatečně zabýval tím, že by v případě povinnosti žalobce vycestovat z území mohlo toto vycestování zasáhnout do rodinného života žalobce, když na území ČR pobývá také jeho manželka, avšak žalobci nic nebrání v tom, aby na území pobýval na základě svého biometrického pasu po dobu 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Zároveň žalovaný ve svém vyjádření upozornil, že bylo upuštěno od zbytku trestu žalobce a žalobci byla stanovena zkušební doba do 13. 1. 2025. Žalobce by tedy teoreticky v případě nutnosti vycestovat z území ČR mohl již po skončení zkušební doby podat novou žádost o zaměstnaneckou kartu.
31. Lhůta pro rozhodnutí o žádosti o zaměstnaneckou kartu je přitom podle § 169t odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce ČR. Soud tak konstatuje, že v případě povinnosti žalobce vycestovat z území ČR by se do jeho návratu do ČR na základě např. zaměstnanecké karty (žalobce by přitom mohl požádat také např. o dlouhodobé vízum za účelem společného soužití rodiny) jednalo pouze o jedno období 180 dní, v rámci něhož by žalobce mohl na území ČR strávit 90 dnů na základě bezvízového styku.

32. K rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, kterým bylo synovi žalobce uděleno vízum za účelem strpění pobytu, a které žalobce přiložil ke své žalobě, soud uvádí, že žalobce k tomuto podkladu neuvedl žádné konkrétní skutečnosti a odkázal na něj pouze ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Soud tak má za to, že žalobce chtěl poukázat na to, že na území ČR pobývá také jeho nezletilý syn narozený v roce 2017. Zároveň z rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců a z podané žaloby vyplývá, že žalobce pobývá na stejné adrese jako jeho syn. Soud však neshledal důvod pro odlišné posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného života žalobce. Syn žalobce je ve věku 7 let. Lze předpokládat, že v tomto věku již nevyžaduje nepřetržitou péči, přičemž žalobce ani neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by významnou újmu mohlo představovat již jeho krátkodobé odloučení od syna, neboť toto odloučení by nemuselo překročit ani 90 dnů v nejbližším období 180 dnů. Žalobce přitom není zranitelnou osobou, byl v řízení před správním orgánem zastoupen advokátem a také v řízení před soudem je zastoupen advokátem. Soud tak má za to, že veškeré relevantní skutečnosti žalobce mohl a měl uplatnit již v rámci řízení o své žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty.
33. Pro úplnost soud uvádí, že manželku žalobce poučil o možnosti uplatnit práva a povinnosti osoby zúčastněné na řízení, jménem svým i nezletilého syna, manželka žalobce však na výzvu soudu nereagovala.
34. Výše uvedené hodnocení soudu se týká situace, pokud by žalobce mohl do země původu vycestovat. Soud přitom má za to, že žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty není vhodným nástrojem pro posouzení otázky, zda žalobci brání ve vycestování do země původu mezinárodní konflikt. Soud přisvědčuje žalovanému, že vhodným nástrojem, v rámci něhož by správní orgán měl posoudit, zda žalobci brání ve vycestování z území překážka na jeho vůli nezávislá, je řízení o žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu, případně řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany.
35. Soud přitom neshledal důvodnou námitku žalobce, že nemá možnost využít jiné oprávnění k pobytu na území. Žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil na možnost žalobce vstoupit na území ČR na základě bezvízového styku, zároveň upozornil, že pro případy, kdy cizinci brání ve vycestování do země původu objektivní překážka, upravuje zákon o pobytu cizinců možnost získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu. Žalobce namítal, že je vyloučen z možnosti získání víza za účelem strpění pobytu. Soud však s tímto tvrzením nesouhlasí. Přestože podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo neudělí dlouhodobé vízum cizinci, jestliže nesplňuje podmínku trestní záchovalosti, k neudělení dlouhodobého víza dojde pouze za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro toto neudělení. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. S ohledem na tuto formulaci ministerstvu vnítra nic nebrání v tom, aby při udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území

zohlednilo také probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině. Žalobce má zároveň možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany v případě obav z návratu na Ukrajinu, přičemž ani ve své žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by mu v podání této žádosti bránily.

36. Je pravdou, že možnost podání těchto žádostí ještě negarantuje, že jim bude vyhověno, neboť soud nemůže předvídat, jakým způsobem správní orgány posoudí žádost žalobce, a zda bude v rámci těchto řízení shledáno, že žalobci ve vycestování brání překážka na jeho vůli nezávislá. Nemožnost předvídat výsledek posouzení jeho žádosti o vízum strpění nebo o udělení mezinárodní ochrany není důvodem pro posouzení obav žalobce z vycestování do země původu v rámci řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině by neměl být důvodem pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, pokud cizinec stanovené podmínky nespĺňuje.
37. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že bylo rozhodnutí vydáno těsně před očekávaným vydáním rozhodnutím o osvědčení žalobce. Soud uvádí, že žalobce žádost o prodloužení zaměstnanecké karty podal dne 19. 10. 2023, přičemž žalovaný byl povinen o této žádosti rozhodnout v zákonné lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty [ustanovení § 169t odst. 6 písm. i) zákona o pobytu cizinců]. Žalovaný tak rozhodl po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozhodnutí ve věci, čímž však zároveň poskytl žalobci prostor, aby případně doplnil své vyjádření nebo navrhl provedení důkazu účastnickým výsledkem. Žalobce ani nežádal o případné přerušování řízení o své žádosti. Žalovaný by nepostupoval správně, pokud by po uplynutí zákonné lhůty dále odkládal vydání rozhodnutí ve věci.
38. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. listopadu 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.